

Lisbeth Pahnke

Britta och Silver

får en vän



Lisbeth Pahnke

Britta och Silver

får en vän



 SAGA
EGMONT

Lisbeth Pahnke

BRITTA OCH SILVER FÅR EN
VÄN

SAGA EGMONT

Britta och Silver får en vän

Copyright © 1978, 2018 Lisbeth Pahnke och Lindhardt og Ringhof Forlag A/S

All rights reserved

ISBN: 9788711520604

1. E-boksutgåva, 2018

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-koncernen

Söderut för att titta på häst

”Måste du dra iväg ända ner till Skåne för att titta på hästar?” hade Hasse sagt dagen innan jag satte mig på tåget. ”När det finns billiga fullblod på Täby...”

Fullblod var visst de enda hästar som existerade för Hasse, tänkte jag medan tåget rasslade och krängde allt längre söderut, in i vårgrönskan, och lämnade senvintern kvar uppe i norr. På den lilla ridskolan i Dalen, där jag jobbade som ridlärare, fanns det flera gamla löphästar. Hasses fuxsto Organdie var ett fullblod med enorm hoppförmåga, och Hasse hade redan vunnit några medelsvåra klasser med henne. Men om någon annan red henne blev hon hetsig, vildögd och halvgalen, och jag var säker på att jag skulle få nervsammanbrott fem gånger om dagen om jag hade en sån häst. Man red ju inte som Hasse precis — han kunde få till de omöjligaste hästar. Jag trodde inte att jag skulle klara av att ”göra om” en nervös kapplöpningshäst till en trevlig och lydig ridhäst.

”Jag vet exakt vad jag vill ha”, hade jag sagt till min kompis Kicki och visat henne annonsen i Ridsport. ”Jag vill välja min häst själv, nu när jag äntligen har bestämt mig för att lämna ponnyerna bakom mig och kasta mig ut i vuxenvärlden. Att titta på hästar till salu är det mest spännande jag vet, och jag tänker njuta av varenda minut!”

”Men Britta, hur gick det förresten med den där irländaren som du skulle fara och titta på?” hade Kicki undrat medan hon bläddrade i tidningen.

”Ja, det var ju en besvikelse. Den blev såld innan jag hann vara med. Och jag som redan börjat drömma — du vet hur jag är ... Men titta här nu!”

Och så hade jag pekat på Annonsen, samma annons som jag nu satt och läste för mig själv på tåget för hundra gången, medan det pirrade i magen på mig av spänning:

*Lovande tävlingsämne
Val. 4 år skm e Urbino
157 cm mkh, bra steg
hoppas i rätt form,
lämplig damhäst.*

Det kändes som om den där annonsen var skriven just för mig. Allting stämde. Fyra år var en bra ålder på en unghäst, då hade den hunnit stadga sig lite, och man kunde börja direkt med träning och utbildning. Jag ville både rida dressyr och hoppa. Tävla så småningom förstås, men lika viktigt var det att hästen var trevlig till vardags, att handskas med och att rida varje dag. Livet består ju trots allt av en evig massa vardagar.

Och en vallack hade nog ett jämnare humör än ett sto. Jag tänkte mig en liten stadig halvblodshäst — elegant och lagom hög för mig och med Urbinos vackra huvud och hals som jag sett på foton från Flyinge-dagen i Annonsbladet. Och en skimmel — inte för att färgen spelade någon roll *egentligen* (en bra häst har alltid en bra färg), men jag tyckte om skimlar — även om jag hörde till dem som verkligen visste vad det innebar av extra arbete! Min welshponny Silver hade med åren blivit alldeles vit och

detta i kombination med hans uppenbara förtjusning i att rulla sig i lera så fort det hade regnat gjorde mig till en hårt prövad ponnyägare.

Jag tror på att man ska låta hästar vara utomhus, men på ridskolan fanns bara ett par söndertrampade, leriga och tråkiga hagar, som alla skulle samsas om. Ibland drömde jag om att ha något eget, ett hus på landet, där det skulle finnas gröna hagar för Silver med stora lummiga träd som gav skugga under heta sommandagar.

Tåget var nästan framme vid den lilla stationen där jag skulle stiga av, och jag kände mig både förväntansfull och lite nervös. En halvtimme kvar bara. Det kändes som om jag var minst hundra mil hemifrån och det skånska landskapet med sina vidsträckta åkrar och fält tycktes mig vindpinat och ödsligt, främmande. Det duggregnade lätt mot fönstret i tågkupén. Jag blev rastlös och plötsligt lite osäker. Tänk om jag inte kunde avgöra om det var en bra häst? Kanske jag skulle ha bett någon följa med i alla fall, Kicki eller Thomas eller Lasse ... Men Lasse hade inte kunnat följa med, för det skulle komma folk och titta på Goldens valpar. Äsch, det var ju ändå jag som skulle ha hästen. Och naturligtvis skulle jag se till att den blev grundligt undersökt av en veterinär innan jag bestämde mig. Det skulle nog gå bra. Det brukade kännas direkt när man satte sig på en främmande häst om det stämde. Antingen tyckte man om den från början eller så visste man att det var en häst som man aldrig skulle komma riktigt bra överens med.

Jag bläddrade lite förstrött i Ridsport för att få tiden att gå. Det gick inte att koncentrera sig på vad som stod i tidningen, jag såg hela tiden annonsen framför mig. Så annorlunda det skulle bli med en stor häst — jag som ridit

ponny i så många år! Men är man för gammal för att tävla i ponnyklasser så är man, och det fanns ingenting att göra åt den saken. Att börja om med en stor häst skulle bli nytt och roligt och spännande!

Naturligtvis fanns det andra annonser, andra hästar till salu, men det var den här jag hade fastnat för. Jo, det var förstås en annons till, en från Småland någonstans, som jag hade ringat in med röd kulspetspenna, men det var nog ingenting ...

Lämplig för ponnyryttare som övergår till stor häst stod det, och det var mest därför som jag hade tittat på den. Så långt lät det bra, men resten var ju inte alls vad jag hade i tankarna — och dessutom var förstås en sån välutbildad häst alldeles för dyr för mig.

*Brunt halvblodssto, nio år, 158 cm,
tävlad Lätt C, Lätt B hoppning,
utbildningsståndpunkt:
hoppning och dressyr Lätt A.*

Nej, det var skimmeln jag var intresserad av. Och om en liten stund skulle jag få se den, provrida, fundera — och kanske bestämma mig ...

Det blåste snålt och bitande, när jag klev av tåget, och ett vasst regn stack mig i ansiktet. Tur att jag hade flätat håret i två långa prydliga ljusa flätor, tänkte jag, annars hade det varit ett enda vindrufs med en gång. Jag vek upp kragen på min bruna manchesterjacka och kröp ihop lite. Jag hade tagit på mig ett par slitna blå jeans, som var sköna att rida i, och på fötterna hade jag mina svarta gamla jodhpursboots, som jag alltid traskade omkring i. De red jag ofta i till vardags, och de fick duga nu också — det hade

inte varit roligt att sitta fullt ridklädd på tåget i flera timmar.

Innan jag åkte hade jag ringt till familjen som ägde hästen, och de hade lovat att komma och hämta mig vid stationen.

”Om du kommer på förmiddan, för på eftermiddan är de i ridhuset och hoppar för Dadde, ungdomarna, och då kör jag dem dit i transporten”, hade ”ungdomarnas” pappa sagt i telefon, och jag hade tänkt med ganska stor avund att det måste vara fantastiskt att bo på en gård i Skåne och ha hästar, egen transport och tillgång till både ridhus och hopptränare. Det var annat än i vår lilla ryttaförening, där man nästan aldrig kunde få hjälp av någon riktigt skicklig ryttare om man ville komma någon vart. Thomas och Kicki och Lasse och jag höll ihop och vi hjälpte varann så gott vi kunde med ridningen. Hasse fanns ju förstås, och han var en erfaren gammal ryttare, men det var bara då och då, när han hade tid och lust som han tog sig an oss. Det blev liksom ingenting helt och riktigt med det.

Ingen människa syntes till på stationen utom den gamla tanten i tidningskiosken. Hon tittade på mig med nyfikna bruna ögon.

”Bussen går inte förrän om två timmar”, sa hon och såg pratsjuk ut.

”Dom skulle komma och möta mig”, sa jag. ”Sjöbloms.”

Och så fortsatte jag lite onödigt: ”Jag ska titta på en häst.”

”Jaså, ska hon det. Ja, de är ju — hästhandlare”, sa tanten och såg precis ut som om hon hade tänkt säga hästskojare men ändrat sig i sista stund. ”Ja, då får hon allt se upp så hon inte blir lurad.”

Det där sista sa hon nog mest på skoj, hoppades jag, men bestämde mig tyst för att vara på min vakt ordentligt ändå, ifall att ...

Sjöbloms var jättetrevliga. En stor glad och pratsam skånefamilj, där det mesta kretsade runt äldste sonen Kenneth som var tävlingsryttare, blivande storstjärna med två framgångsrika hopphästar ur pappa Sjöbloms egen uppfödning. Flickorna red också, Lena motionerade hästarna i vardagslag men tävlade inte längre — ”jag höll på att bryta ryggen på en tävling en gång, och det gör fortfarande ont när jag hoppar”, förklarade hon och Eva hade en tjock gammal ponny som hon hade tävlat med i fem år, men nu skulle den ha föl i vår och Eva skulle flytta in till Malmö och börja i en skola till hösten.

Allt det där fick jag veta i bilen på vägen ut till deras gård. Det var flickorna som kom och hämtade mig och de pladdrade glatt på som om de hade känt mig i hela sitt liv. Och när vi var framme träffade jag pappa och mamma Sjöblom och Kenneth, som var lång och smal och mörk och hade mustasch. Pappa Sjöblom var kort och tjock och hade ett bullrande skratt. Han hade en brun gammal bucklig filthatt på sig och påminde lite om teddybjörnen Paddington. Han såg inte alls ut som någon lömsk hästskojare, men jag hade lovat mig själv att vara skärpt, för man kunde aldrig veta ...

Det fanns tre låga röda stallbyggnader med vitkalkad grund på gården.

”Vi vill inte blanda ihop avelsdjuren och tävlingshästarna”, förklarade pappa Sjöblom. ”Så stona och unghästarna står för sig i varsitt stall, och sedan har vi Kennets hästar och de andra som rids regelbundet här i tävlingsstallet.”